

Çılgık Çılgıya

– F.TÜRKDOĞAN · 26 Şubat 2011

Yalancı bahara kanıp çiçeklenen dallar gibi kurumaya mı mahkum içinde yeşerttiği idealler...
Ufuk çizgisinden geçiş yapan umut dolu gemiler siz de mi terk ediyorsunuz onu ?
Etrafında yükselip onu gayya kuyularının kuytularına savuracak duvarlara harç koyan herkese sesini duyurabilir mi acep çıksa karlı dağların şahikasına ?
Ses verirler mi çığ olmuş çılgınlıklarına ?...
Ümitlerini güvercin kanatlarına yükleyip ulaşabilir mi lal olmuş dillere ?
Sağır olmuş kulaklara...
Kör olmuş gözlere...
Onun ne günahı var ?
O mu istedi bu sert coğrafyada doğmayı ?
Adına kader koyarken, kaderini kırk kilitle kilitlemenizi...
Anadolu kadının beşikte başlayan kötü yazgısının onu da içine hapsedeceğini...
Hak etmediği kötü sıfatlarla anılmayı...
Akıyla alay edilmeyi...
Gözyaşlarıyla beslediği fidanlarının birer,birer heder edilmesini...
Keşkelerle örülü bir yaşamın kapanına kısılmayı...
Bunalım dehlizlerinde yolunu kaybetmeyi...
O mu istedi ?
Çözün artık hayatının düğümlerini...
Bir türlü koparamadığı göbek bağına gevşetin sevgili büyükleri...
Deli yel savurduğu mürekkep kokularını yine getir yamacına...
Harflerin dünyasında ki gönüllü esaretinden mahrum etmeyin onu...
Bilgi selinden beslensin genç dimağı...
Işıksız odalarda ak tuvallere nakışladığı geleceğini karalamayın...
Direnişini kırıp güdük bırakmayın kanatlarını...
Sazlıklardan havalanıp konsun ışıklı düzlüklere...
İçini kavuran ezinçlerin harına bir yudum su serpin ki, ipine sarıldığı düşleri kof bir köpük gibi sönüp yitmesin...
Bambaşka iklimlerde coşsun, ilk günlerini süren bahara susamışlığıyla...
Kolunda parlatsın altın bileziğini gururla...
Kapanmayan düğmelerine kanıp, hüküm vermeyin o henüz tazecik bir filiz...
Çöl ortasında bulunmuş, buz gibi kaynağa benzer muştulu bir icazet verin ki...
Dikenli şiltelerin üzerinde sabahlayan cılız bedeni huzura, nefessiz ağlayışları nihayete ersin...